

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

XIII. évfolyam, 304. szám

Ara: 50 fillér

Vasárnap, 1957. december 29.

Ma:

Kilencmillió forint
lakások javítására
Szegeden 1957-ben

Rendelőt a tsz-tagok
nyugdíjáról

Tájékoztató
Szilveszterre

Képes világhírado!

Új üzembrésszel növelik a Szegedi Ecsetgyár termelését és munkáslétszámát

Külföldön is versenyképesek a gyár termékei

Az elmúlt esztendőben a Szegedi Ecsetgyár városunk legjobb üzemei közé küzdötte fel magát. Ezt sikeres tervteljesítéssel és az önköltség mintegy 3,5 százalékos csökkentésével érte el. Mindezt különösebb nagyobb beruházás nélkül valósították meg. November 7 óta már a tervük túlteljesítésén munkálkodnak és nem is kis sikerrel.

A siker többi között abban is megmutatkozik, hogy a terven felül gyártott ecsetekre egyre inkább igényt tart a Külkereskedelmi Vállalat is.

A Szegedi Ecsetgyárban ezeltől nemigen gyártottak külföld számára,

még 1956-ban is az össztermelésnek csupán 0,9 százaléka jutott el az ország határain túlra. Ügylátszik azonban, hogy ma már nemcsak a kereskedelmi vállalatok embereinek, a hazai vevőknek, hanem a külföldi cégeknek, vásárlóknak is megtesztelték a szegedi ecseteket, mert ez évben már növelték az exportáruk mennyiségét.

Az idei terv szerint az össztermelésnek már 4,6 százaléka került exportra.

Természetesen ezt már jóval túl is teljesítették.

Jövőre már a terv szerint az össztermelés 12 százaléka vizsik külföldre.

Ennyit kér a Külkereskedelmi Vállalat. Az ecsetgyáriak adják is. Ugyanakkor azonban azt is kijelentik, ha fel is emelték az exportra menő árak tervszámait,

a belföldi kereskedelemről sem vonják el készítményeiket,

ugyanannyit, vagy még többet adnak belföld részére 1958-ban, mint a korábbi esztendőben.

A Szegedi Ecsetgyár termékei népszerűségének természetesen okai is vannak. Nemcsak szépek, tetszetősek és jók ecseteik, hanem mint a gyár vezetői elmondják, olcsóbbak is, mint például a Budapesti Kefegyár termé-

kei. Nem úgy érte, hogy a piacon olcsóbbak, hanem előállításuk költségük kerül mintegy 20—30 százalékkal kevesebbe. Ez pedig nagy »reklám« az iparon belül a Szegedi Ecsetgyár részére. És nagy lehetőséget nyújt a külföldi piacokon az árak előnyös elhelyezésére. Nem csoda, hisz a külföldi piacokon is a versenyképesség nemcsak a szépségtől és jó-ságtól, hanem az olcsóságtól is függ. Olcsóbban, kevesebb költséggel állítják elő készítményeiket, pedig lényegében évek óta csak egy-egy kurta lépéssel haladtak előre a technika fejlesztésével. Ez többnyire csak a házi erőből megvalósított tökéletesítésből és az újításokból állt.

Leginkább a munka jó megszervezésével érték el ezeket a szép eredményeket.

A munkaszervezés adta lehetőségeket az idén jócskán kihasználták. Részben ennek és a munkások lelkes tevékenységének köszönhető, hogy már november 7-re teljesítették az éves tervet. A jövőben is tovább akarják csiszolni a munka jobb megszervezésével a termelés zavartalanságát, de ezentúl

1958-ban a többtermelés technikai előfeltételeit is javítják.

A városi tanács segítségével egy negyvenszer tízméteres új géptermet, famegmunkáló műhelyt létesítenek még az új esztendő elején. A tervek már készen vannak, rövidesen hozzá is látnak az építkezéshez. Mintegy 600 ezer forintot költenek erre, amelynek kétharmad részét a tanács juttatja, egyharmadát pedig önköltségcsökkentési hitelből fedezik. Ezzel

az új üzembrésszel tovább növekedik az új évben a Szegedi Ecsetgyár termelése, egyben szaporodik a munkáslétszám is.

Erősödik az üzem, erősödik tekintélye, hírneve nemcsak Szegeden, s az országban, hanem az ország határain túl.

Egy emberöltő küzdelmeinek emlékeit őrzik a munkásmozgalom szegedi veteránjai is. Esténként összejönnek a párt régi harcosai a Kálvin téri klubban, — amelyet három évvel ezelőtt hoztak létre. Sakkozni, dominóznak, rádiót hallgatnak, s közben beszélgetnek. Felelevenítik a múltat...

Szavaik nyomán megelevenednek 1919 dicsó harcai, a börtönök keservei, az illegális pártmunka veszélyes, de mégis magasatos, tetteiketörténetei. A képen látható sakkozó Kercsik Ferenc elvtárs már a századforduló után bekapcsolódott a munkásmozgalomba, a melllette ülő Csikós Rudolf és Müller Dezső elvtársak is több évtizedes pártmunka közepette öregedtek meg. A másik asztalnál Bajó László és Halász György elvtársak még fiatalos hévvel emlékeznek azokra az időkre, amikor a szabad hazáért, életért, a munka megbecsüléséért vívott harcukat börtön vagy halál fenyegette. Mégis csinálták! Mert hitték — s nem eredménytelenül —, az eszme győzelmében!

Ma már otthonosan berendezett, meleg hangulatú klubban töltik el estéjüket. A klubvezetőség munkatervet készített, amelynek alapján a párt szegedi harcosai időnként felkeresik városunk üzemeit, iskoláit, patronálják őket és az ifjabb kommunista generációnak, a ma munkásainak átadják gazdag, pótolhatatlan tapasztalataikat és szívesen adnak jó tanácsokat. Harcedzettségük, régi emlékeik friss erőt sugároznak. Sokan tévelyegtek egy évvel ezelőtt, de ők tudták, hogy ellenforradalom van: a néphatalma forog veszélyben. Jónéhány évig kicsit mellőzve

A Föld lakossága ötven év alatt megkétszereződött

Washingtonban, az Egyesült Államok fővárosában statisztikát hoztak nyilvánosságra, amely szerint a Föld lakosainak száma az elmúlt ötven esztendőben csaknem megkétszereződött. Jelenleg körülbelül 2,7 milliárd ember él a Földön. Az emberiség egy esztendő alatt 45 millió fővel szaporodott. Dr. Kingsley Davis amerikai szakértő becslése szerint 2000-ben mintegy hat milliárd ember fogja benépesíteni a Földet.

AVETERÁNOK KLUBJÁBAN

voltak a munkásmozgalom szegedi veteránjai is, pedig Bodnár Lajos, Dobó Miklós, Gombai Mihály, Geszti Mihály, Gyólai István, Ecsedi Gézané, Katona Ferenc, Komócsin Antal, Szekeres János és Vincze, Széll Sándor, Soós

Károly és még számos elvtárs mindig hűségesek voltak a szocializmus eszméjéhez, Nagy tisztelettel nézünk rájuk és számítnak segítségükre, útmutatásukra új életünk formálásában. Csöndes második otthonukban — a veteránok klubjában —, egyre többen keresik fel őket városunk dolgozói közül, hogy tanuljanak tőlük következetességet, szívósságot, türelmet. Erre nagy szükség is van.

(Markovits Tibor felvétele)

Nyugatnémet munkások, vigyázzatok!

A nyugatnémet rádiók és újságok éveken keresztül hirdették, hogy »Európa eldorádója ma Nyugat-Németország«. Ezt az állítást nálunk is elhitték sokan, különösen tudományos, intellektuális körökben, főként azok, akik kintjártak Nyugat-Németországban.

Azt látták, hogy Nyugat-Németországban a munkás keresete 300 márka (1800 Ft), és egy kétszemélyes kisautó már 2000 M-ért (12 ezer Ft) lehet vásárolni. A nylon, szylon, perlon meglepően olcsó. Hihetetlen az árubeség. Ez igaz is, de csak félig. Mert ezzel szemben áll a valóság: Valamire való városban egy-szobás, összkomfortos lakás lakbéré 100—125 M (600—750 Ft), a kétszobás összkomfortos lakás lakbéré 130—160 M (780—960 Ft). Eszerint az átlagkeresetek 30—40 százaléka lakbérre megy. Ehhez hozzátartozik, hogy egy családban csak egy kereső van, mert a női munkaeletet elenyésző mennyiségben alkalmazzák a most konjunktúrális hadiipar. A társadalombiztosítási járulékok felét a munkavállalóra nyomta a tőkés. Az újjáépítési adó még mindig érvényes, levonják a keresetből.

Azonban ennek ellenére Nyugat-Németországban a bérből és fizetésből élők életszínvonala jobb, mint például a francia, vagy az olasz munkásoké, bérből élők. (Eldorádói módon a tőkés osztály él Nyugat-Németországban, s minden tőkés államban, mert a kapitalista kizsákmányolás érvényes mindaddig, amíg tőkésosztály létezik).

A nyugatnémet életszínvonal — ami nem olyan rózsaszín, mint amilyennek hirdetik — összefügg a hadiipari konjunktúrával. Ennek az életszínvonalnak és konjunktúrának, mint látjuk, labilis alapját képezte eddig a szocialista-világrend bekerítésére irányuló katonai-stratégiai támaszpont-rendszer fenntartása. Amerika mellett, már évek óta Nyugat-Németország a legnagyobb katonai szállító a támaszpontok felfegyverzésében. Krupp, Messerschmidt, az I. G. Farben, a Henkels hadi-trösztök tulajdonosai a nyugatnémet újjáépítés többmilliárdos amerikai kölcsöneiből — Amerika vezetőköreinek tudtával és támogatásával — saját katonai üzemeiket hozták rendbe, s lassan-lassan felnőttek Európa legnagyobb hadikapitalistáivá.

Most azonban a Szovjetunió megbénította ezt az ipari hadigépezetet, mert az interkontinentális rakéták, és egyéb ballasztikus lövedékek gyártásával, az imperialista támaszpontokat a nullával egyenlő színvonalra súlyosította. Ez többek között azt is jelenti Nyugat-Németország számára, hogy leldőzban van a katonai támaszpont-rendszerre épített hadi-konjunktúra. Mert vajon mit ér a legjobb repülőgép, a legmodernebb ágyú, stb.,

ha — adott esetben — pillanatok alatt megsemmisül az egész támaszpont ágyástól, repülőstől?

Adenauer, ez az öreg felőrült kancellár eddig azt mondta: »Látjátok, én jólétem teremtek a hadiipar fejlesztésével —, mert csak így lehetséges — támogatatom engem«. S támogat-ták, amint az utóbbi választási eredményekből is kiderült.

De most mi következik egy csödpolitika végén? Két eset lehetséges. Az egyik: Adenauer újra fellép és azt mondja, támogatatom engem, a ballasztikus lövedékek gyártásában, a nukleáris fegyverek előállításában — mert ez a jólét forrása —, hiszen a katonai támaszpontokon ilyesmire van szükség. Ellenkező esetben gazdasági katasztrófa küszöbén állunk, s a legnagyobb, legszörnyebb náció leszünk Európában. (A NATO ez év decemberi ülésén lépések történtek a nyugatnémet ipar által atom-hidrogén lövedékek gyártására).

Ez esetben újra katonai szállítóként szerepelne ez az ország, de úgy, hogy fél lábbal a sir szélén állna, míg végül belefordulna saját vezetői teremtetetté sűrűdörbe. Mert ha a nyugatnémet munkásosztály — a Szocialdemokrata Párt asszisztálása mellett — elhítteti a tőkésosztály az életszínvonal-demagógiát, összefüggően a nukleáris fegyverek gyártásával, akkor a nyugatnémet munkásosztály saját pusztulását készíti elő.

A másik eset: a nyugatnémet munkásosztály rádöbben arra, hogy saját katasztrófájának munkálkodik és a hadikapitalistának és a kereszténydemokrata reakciós tőkés politikusoknak: álljt kiált! A munkásosztály nem hajlandó tovább a hadi-konjunktúra puskaporos hordójáról enni a kenyeret, meg a szalonnát, mert ez a hordó bármelyik órában felrobbanhat. A nukleáris fegyverek gyártásának következtében ez a robbanás teljesen valószínűvé válik.

A békés ipar asztaláról kell enni a kenyeret, meg a szalonnát. Ebben a válságos helyzetben ez az egyetlen józan, lehetséges út a nyugatnémet munkásosztály számára. Szemben a nyugatnémet tőkés, Adenauer-féle világgal, mert ők inkább újra elpusztítják saját népüket, semhogy átszereljék milliárdos hasznát hajtó iparukat a lakosság és a békés világgal érdekelt szolgáló iparra.

Vagy: megújulás, vagy: katasztrófa-politika és halál! Így tette fel a történelem a kérdést a nyugatnémet munkásosztálynak. Félnek a nyugatnémet munkások a háborútól, de félnek nem elég, cselekedni kell a háború ellen. Tagadják meg az atom- és hidrogénfegyverek gyártását.

(siklós)

Egy szál piros szegfű

A kiskundorozsmai pártszervezet tagjai pénteken este ünnepélyes taggyűlésen vették át az új párttagsági könyveket. A községi nőtanács és a földművelőszövetkezet vezetőségei részéről küldöttségek vettek részt az ünnepi taggyűlésen, virágokkal köszöntötték új tagkönyvük átvétele alkalmából a kommunisztákat. A községi KISZ-szervezet képviselőiben négy fiatal kiszista jelent meg a taggyűlésen, s minden kommunistát egy-egy szál piros szegfűvel ajándékoztak meg. Kérték az alapszervezet kommunistáit: a jövőben még hathatósabb segítséget nyújtsanak a KISZ munkájához.

Reggeli teázás

(Simon István felvétele)

A hűvös, ködös reggeleken jól esik a szabadban dolgozó munkásoknak a forró tea. Felmelegednek tőle, s azután vigabban dacolnak a fűtőös széllel és a kopogó hideggel. A ládagár széles portáján is sűrűbben fordul mostanában a teáskanna...